

Forfatter: Drachman, Holger Henrik Herholdt

Titel: BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Drachman, Holger Henrik Herholdt (1879-03-24)

Citation: Drachman, Holger Henrik Herholdt: "BREV TIL: Hegel, Frederik Vilhelm FRA: Drachman, Holger Henrik Herholdt (1879-03-24)", i *Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)*, FR. Bagges Kgl. Hof-Bogtrykkeri, s. 214. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001652518-000-shoot-L0016525180000139.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Frederik V. Hegel - Et mindeskrift (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Hamborg.

Adr. Hrr. Forsberg, Huhnerposten

18. 24/3 79.

Kære Hr. Cancelliraad Hegel.

Jeg sender Dem herved med Tak Kaalunds Brev tilbage, da De rimeligvis dog ønsker at opbevare det. Det har været mig en Glæde at læse det, ikke blot fordi det indeholder saa smukke Udtalelser af K.s Følelser overfor mig — thi dem har jeg jo saa ofte hørt mundtlig i hans Selskab — men især fordi han udtaler sin »Tillid til min Karakters Styrke«, at jeg vil hæve mig over de Bebrejdelser eller for mig saarende Ord, der kunde indeholdes i hans »Brændende Spørgsmaal«.

Holger Drachmann.

I saa Henseende har denne lille Bortrejse tra Hjemmet været mig til Støtte og Afdæmpning. Jeg var unægtelig geraadet udi Harnisk ved Læsningen af hans Digt, og jeg s. 215smedede allerede Begyndelsen af et meget skarpt Svar, men — jeg tog mig i det og ikke mindst, fordi der fra en vis Side blev gjort Anstrengelser for at faa mig frem paa Tapetet. Jeg er nu mere end nogensinde bestemt paa ikke hverken at lade mig lokke eller true til at tage Parti i alle den Slags Debatter, hvori Bjørnson for Eks. ofte har spildt mange gode Kræfter og meget Krudt og hvori han for nyligt, efter hvad jeg kan se, kun har gjort sig selv liden Gavn og — uden Tak — støttet Frasemagere og Undermaalere, der maa ride paa hans stærkere Skuldre for selv at blive sete.

Jeg begynder virkelig snart at blive stædig paa et vist Punkt, og jeg tror — hvad jeg allerede sagde til Dem sidst — at Tiden er kommen for mig til at opholde mig lidt borte fra Hjemmet, hvor alle ville hale og hive i mig hver til sin Side, og hvor man bestandig holder »Sagen« frem for mig. Der gives foreløbig kun en Sag for mig og det er, hvad Kaalund kalder det »archimediske Punkt«. Hvis det lykkes mig at finde dette for mig selv, saa tror jeg, at baade jeg og alle, som i Virkeligheden mener mig det godt, kan være bedst tjent dermed og med alle deraf flydende Resultater.

Det er derfor, at jeg nu vil fortsætte min Tur sydpaa, i Modsætning til min første Bestemmelse at tage tilbage til Kbhvn. paa en kortere Tid for at arrangere mine Affairer. Grunden hvorfor jeg ikke kom hjem eller skrev Dem til — ifølge mit første Løfte — var jo netop, fordi jeg stedse var i Tvivl med mig selv, om jeg skulde svare Kaalund eller ej. Nu har hans Brev gjort Udslaget. Jeg vil vise at jeg ikke er nogen »Partigænger«, der straks hugger ind, naar der er noget Sjov i Gaden. Ved at opholde mig udenfor København en rum Tid haaber jeg netop at kunne blive mulige besværlige Kammeratskaber kvit uden derfor at kaldes »Renegat«. Men jeg har tænkt paa i et Indledningsdigt til »Paul og Virginie« at henvende mig til Kaalund og vise ham, at man meget godt kan være »Realist« og »ung« og alligevel skrive en Fortælling med en smuk og sand Tendens.

Hvorledes gaar det nu med denne Fortælling? Skrider den frem? Eller venter man paa Manuskript? — i saa Fald skal jeg sende noget hjem herfra. . . .

Jeg ser jo rigtignok selv ved disse Spørgsmaal, at jeg ved min Bortrejse er kommet noget til agters med Forretningsgangen. Men jeg er paa den anden Side derved undgaaet at komme op i en stor og oprivende Polemik, som dog til s. 216syvende og sidst vilde være gaaet ud over mig; thi det er dog mig, som — for at bruge Kaalunds Ord — er »den virkelig Kaldede derhjemme«. Jeg ved det meget godt; det er paa min Skulder og min Kappe at det altsammen gaar, men dette er jeg bleven ked af og det skal ikke være saa.

I Løbet af Sommeren — naar jeg nu rigtig kommer i Ro et godt Sted fjernt fra al Vrøvlet derhjemme — vil jeg rimeligvis fuldende »Tordenskjold«. Maa jeg da sende Dem Manuscriptet til Opbevaring og Disposition, naar De selv synes Lejligheden gunstig. Og maa jeg idetheletaget — netop fordi jeg nu agter at blive nogen Tid borte — efterhaanden som jeg faar tilsendt fra min Søster og ordnet alt det rige Materiale, jeg har liggende hjemme i mine Skuffer, deponere det hos Dem ligesom Manuscriptet til den store Digtsamling? Det er jo altid en Kapital, jeg saaledes har liggende, og jeg vil da af og til kunne trække paa Dem og De paa Kapitalen, uden at jeg skal gøre mig Hovedet kruset for den Sags Skyld. Jeg er nu saa selvtillidsfuld som man kan ønske det; thi jeg har ved egen Kraft og Karakterstyrke arbejdet mig ud af Efterdønningerne fra den store Storm, og naar jeg nu ligesaa tillidsfuldt kan gøre Regning paa Dem som De paa mit stedse mere og mere modne Talent, saa haaber jeg nok at vi skulle faa en smuk Fremtid sammen.

Sluttelig kommer det gamle Refrain paa Visen, nemlig en Anmodning om Oversendelsen af 500 Kr. i Kontinuation af Deres velvillige Assistance med Forskud paa »Ranker og Roser«, »Paul og Virginie«, »Tordenskjold«, »Dyveke« og en halv Snes andre udødelige Værker af

Deres ærb. hengivne
Holger Drachmann.

Min venligste Hilsen til Deres Familje og til Kaalund naar De ser ham.